

Перший раз – випадок, другий – закономірність

– Сергію Сергійовичу, Ви – представник однієї з трудових династій нашого підприємства. Це вплинуло на Ваш вибір професійного шляху?

– Так, звісно. На Південному багато років працювали мої бабусі й дідусі, а також батько і дядько. Переважно члени нашої родини обирали для себе фах електриків. От і я після закінчення дев'яти класів пішов навчатися до Криворізького гірничо-електромеханічного технікуму на спеціальність «Монтаж та експлуатація електроустаткування промислових підприємств». Отримав диплом з відзнакою, але працювати відправився не на Південний ГЗК, а на «АрселорМіттал Кривий Ріг». Звідти сховався до армії, відслужив, повернувся. А через кілька років випадково дізнався, що на дільницю водовідливу рудоуправління Південного потрібен електрослюсар черговий та з ремонту устаткування – і вирішив змінити місце роботи.

– То був імпульс чи прагматичний крок?

– Швидше друге. Скажу відверто, крім сімейної історії, до такого рішення спонукала перспектива пільгової пенсії. У кар'єрі – шкідливі умови праці, тож і вихід на заслужений відпочинок за Списком №1.

Специфіка роботи на ГЗК трохи відрізнялася, адже в копровому цеху «Арселору» я мав справу з мостовими кранами. Тут же потрібно було забезпечувати безперебійну

Під час цього річної звітно-виборчої кампанії Сергія Кошевого вдруге обрали головою цехового комітету ПМГУ рудоуправління Південного гірничо-збагачувального комбінату. Таке волевиявлення колег – найпоказовіший підсумок п'ятирічної роботи чоловіка на цій відповідальній посаді. Адже перше обрання може бути справою випадку, а друге – завжди закономірність.

Про те, як дивиться на ситуацію сам Сергій, – у короткому інтерв'ю від нашої колеги, головного редактора відділу внутрішніх комунікацій підприємства Світлани Агатєвої.

роботу насосів. Та я швидко з усім розібрався, і вже невдовзі, за потреби, виконував обов'язки електромеханіка і навіть начальника дільниці.

– А коли і як до Вашого виробничого навантаження доєдналося профспілкове?

– Цікавитися позаробочим життям колективу я почав одразу, як прийшов у рудоуправління. І перше серйозне профспілкове доручення отримав досить швидко: співробітники нашої дільниці обрали мене профгрупоргом. Спочатку було незвично, але ж я був не один. Багато корисних порад мені дала моя попередниця Алла Клименко. Також я виніс чимало цінних знань із навчання для профгрупоргів-початківців у Дніпрі, організованого Центральною радою ПМГУ.

Мені було до душі допомагати колегам, тож ніяких складнощів у своїй профспілковій роботі я не бачив. Разом із тим ширилося коло мого спілкування в рудоуправлінні. Під час виконання різних завдань я знайомився з працівниками з різних дільниць цеху. Це відіграло свою роль, коли мене обирали головою цехового комітету РУ.

– Між роботою профгрупорга і голови цехового комітету – велика різниця?

– Велика, особливо враховуючи те, який у нас цех. Рудоуправління – досить великий підрозділ, і проблемних питань тут вистачає.

Очільником цехкому я став навесні 2019 року. Мого попередника на цій посаді обрали заступником голови первинки комбінату, і рудничанам довелося визначати нового профлідера. Більшість з них підтримала мою кандидатуру.

Не скажу, що всі одразу повірили в мене. Хтось сумнівався, чи я «потягну». Та я був налаштований рішуче, до того ж у мене були доброзичливі та уважні колеги, які підтримували і словом, і ділом. Серед них – заступники голови первинки Олександр Чайніков та Олександр Фатєєв, голова цехкому РЗФ Дмитро Пашков та інші. Чимало добрих слів можу сказати і про свого тодішнього заступника Оксану Калачову, яка завжди була поруч, давала слушні поради, сумлінно виконувала обов'язки голови цехкому під час моєї відсутності.

– А як склалися відносини із соціальним партнером – керівником цеху, з профактивом?

– Результативно вирішувати питання людей праці на виробництві можна тільки за підтримки і допомоги від начальника рудоуправління Станіслава Дорохова. На щастя, він – людина, яка розуміє потреби рудничан. Як і в кожному великому колективі, у нас час від часу виникають різні проблемні ситуації. Ми зі Станіславом Анатолійовичем завжди розбираємось в них у співпраці, спокійно, але оперативно.

А за профактив наш я взагалі дякую долі. Мої постійні надійні помічники – профгрупи, яких у нас в рудоуправлінні 14. Кожен із них має досвід профспілкової роботи, завж-

ди відгукнеться на прохання про допомогу, а головне – щиро переймається тим, що хвилює колег.

– Чи змінюється профспілкова робота з часом?

– Все змінюється, і профспілкова робота теж. Життя не стоїть на місці, міняється законодавство, виходять нові нормативні документи і положення. Голови цехових комітетів повинні завжди бути готові відповісти на запитання членів своїх організацій. Тому для них щорічно проводиться навчання при профкомі комбінату. Це дуже корисна практика. Ми вивчаємо матеріал і навіть складаємо своєрідні іспити, тож такі заняття не проходять безслідно. Профактивіст повинен орієнтуватися в законодавстві, щоб змогти допомогти тим, хто приходить до нього зі своїми проблемами.

– Чи відчуваєте Ви віддачу від своєї профспілкової діяльності? Знаєте, що Вас і Ваші зусилля цінують?

– Відчуваю і знаю. Головна віддача профактивіста – бачити, що проблему, важливу для спілчан, вирішено. Але і слова вдячності від людей радують, і отримувати профспілкові відзнаки приємно. Не буду соромитися, у мене їх чимало, однак кожна – цінна. Цьогоріч до «колекції» додалася ще одна – Нагрудний знак ЦР ПМГУ «За активну роботу в Профспілці».

Фото Світлани АГАТЬЄВОЇ та Сергія ДЕМІДЧУКА

